

GELECEĞİN RESMİNİ YAPABİLMEK

Prof.Dr.İsmail ÜSTEL

Eczacılık Mesleği... Türkiye... 1997... (zaman zaman) deontolojiye sığmayan bir rekabet anlayışı...Sağlıkçı kimliğini (bazen) sollayan tüccar kimliği... insan odaklı hizmet sunumunu (ara sıra) güçleştiren makro/mikro koşullar... Hizmet kalitesini (arada bir) düşüren bireysel/toplumsal unsurlar!.

Tüm bunlara “10 dakika ara” vermeye var mısınız?

Geleceği resmedebilmek.. Sahi, “gelecek” kavramı nedir sizce? Kaç gün, ay, yıl ya da yüzyıl, binyıl sonrasına uzanan zaman dilimidir? Bireysel ölçekte ele alındığında, meslek genelinde yaklaşıldığında, toplumsal boyutta irdelendiğinde hangi tabloya dönüşür? Ulusal çerçevede nasıl biçimlenir, küresel perspektifte nice oylumlanır?..

Önümüzde bir tuval var: Eczacılığın Geleceği (ya da Geleceğin Eczacılığı). Tuvalin nitelik dokusu, paletin renk envanteri ve fırçaların çeşitliliği-büyük ölçüde- bizlere bağlı. Biz eczacıların niyeti (ve becerisi) ile çok yakından ilgili!..

Dünyadaki eczacılık anlayışı almış başını gidiyor... Günümüzde, eczacılık hizmetlerinin “ hastanın yaşam kalitesine yönelik” sonuçlarına odaklanan “Farmasötik Bakım” (Pharmaceutical Care) yaklaşımı geçerli. Haklısınız, eczacılık bu noktaya bir günde gelmedi. Bu felsefenin arkasında, Klinik Eczacılık (1960’lar...), Sosyal Eczacılık (1970’ler...), Bütünleşik Hizmet (1980’ler...) ve GPP-İyi Eczacılık Uygulamaları (1990’lar) yatıyor!..

Yukarıda özetlenen “eczacılık serüveni” boyunca, “hizmet kalitesi yönetimi kültürü”nü görüyorum. Bir yanda, eczacılık örgütlerindeki önder yöneticiler; diğer tarafta da, öncülük ruhu sergileyen eczacılar gözüme çarpıyor. Bu önderler ve öncüler, anılan kültür nakışlarını ilmek ilmek işleyerek günümüze getirdiler, yarınlara taşıyorlar. Keyifle, gururla... Akılcılıkla, erdemle... Önder ve öncü olabilen meslektaşlarımız, statükoyla yetinmeyerek, profesyonel yeterliliklerini

sorgulayarak adım adım ilerlediler, ilerliyorlar... Kendileriyle yetinmeyerek, bireysel kalitelerini sürekli geliştirerek hızla yol aldılar, alıyorlar.

Özetle, gelişmiş ülkelerdeki meslektaşlarımız-dün olduğu gibi, bugün de- eczacılık mesleğinin geleceğini resmediyorlar. Pırıl pırıl hizmet kalitesi renklerini GPP paletinden tuvale yansıtıyorlar. Örneğin, “EuroPharm Forum” (Dünya Sağlık Örgütü’nün Avrupa Bölgesindeki ulusal eczacılık örgütleri platformu) çerçevesinde diyabet/hipertansiyon/astım hastalıklarında GPP/Farmasötik Bakım etkinliklerini sürdürüyorlar.

Peki, bizde işler niçin “Böyle gelmiş, böyle gidiyor?..”

Yaşanılan vurdumduymazlık, aldırmaçlık (ve aymazlık) nereden kaynaklanıyor? Nedendir bu umursamazlık, donukluk, tepkisizlik? Niçin mesleğimizde doğruyu-iyiyi-güzeli ararken acemilik çekiyoruz? Farmasötik hizmet kalitesi konusunda niye bu denli zorlanıyoruz? İyi eczacılık uygulamaları felsefesini yaşama geçirecek projeleri yönetirken tökezlememiz neyin göstergesi? Profesyonel kimliğimizi yenilerken böylesine güçlük çekmemizin kaynağında hangi unsurlar yankılanıyor?..

Yirmüç yıllık bir akademisyen eczacı olarak, ancak (bazı) soruları sorabilmeyi akıl edebiliyorum. Ne var ki, yanıtlarım (daha doğrusu, yanıt denemelerim) varsayımlardan öteye geçemiyor...

“Çok basit, çünkü...” diyebiliyorsanız, yanıtlarınızı benimle paylaşmanızı rica ediyorum. Yukarıdaki soruları- bir ölçüde de olsa- yanıtlatabiliyorsanız, lütfen bunları benden esirgemeyiniz. Adresim: İsmail Üstel, Hacettepe Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi, Eczacılık İşletmeciliği Anabilim Dalı, 06100 Ankara.

Şimdiden teşekkürler...